

POSTANOWIENIE

Dnia 14 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **M. S.**

skazanego za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 sierpnia 2024 r.

wniosku skazanego

o wznowienie postępowania sądowego zakończonego

prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 14 grudnia 2018 r., sygn. II AKa 220/17

zmieniającym

wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 2 marca 2017 r., sygn. akt III K 183/14

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

W dniu 19 kwietnia 2024 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo skazanego M.S., w którym wniósł o wznowienie z urzędu postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 2 marca 2017 r., sygn. akt III K 183/14. Jako podstawę swojego wniosku wskazał art. 9 k.p.k. w zw. z

art. 439 k.p.k. i podał, że „czynu nie popełniono”, „czyn nie zawierał znamion czynu zabronionego”, nastąpiło ujawnienie „nowego dowodu w sprawie jakim jest wyrok skazujący W.Ś. za oszustwo popełnione na rzecz M. S.”, „świadome działanie obrońców M. S. na jego szkodę” oraz „brak obrony oskarżonego w sytuacji gdy Sąd Okręgowy w Kielcach ustanowił dla oskarżonego obrońcę z urzędu jako obrońcę obligatoryjnego”. Skazany wniósł o niezwłoczne uchylenie ww. wyroku, uniewinnienie lub przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a także wstrzymanie wykonania wyroku.

W kolejnych pismach, które wpłynęły do Sądu Najwyższego w dniach 25 kwietnia 2024 r., 8 maja 2024 r., 17 maja 2024 r., 19 czerwca 2024 r., 15 lipca 2024 r., 19 lipca 2024 r., 26 lipca 2024 r. skazany M. S. powielił bądź doprecyzował argumentację z wniosku głównego oraz dodatkowo podniósł kwestię złożenia wniosku o cofnięcie ścigania przez pokrzywdzoną spółdzielnię, prowadzenie postępowania przygotowawczego w sprawie kradzieży na jego szkodę co miało wpływ na ustalenie jego wypłacalności, możliwość powołania świadków K. P. i K. P. celem wykazania wypłacalności P. K., liczne rażące naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego w zaskarżonym postępowaniu oraz tożsamość czynów, za które został skazany w postępowaniach o sygn. III KK [...] /14 i III KK [...] /14.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek skazanego M. S. jest oczywiście bezzasadny, co skutkuje rozstrzygnięciem o odmowie jego przyjęcia bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

Na wstępie wspomnieć należy, że instytucja wznowienia postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, który daje podstawy do wzruszenia prawomocnego orzeczenia wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. (zob. postanowienie SN z dnia 12 kwietnia 2018 r., III KO 25/18).

Przepis art. 545 § 3 k.p.k. przewiduje możliwość odmowy przyjęcia wniosku niepochodzącego od osoby wymienionej w art. 545 § 2 k.p.k. (adwokata, radcy

prawnego, radcy Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej) bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Oczywista bezzasadność wniosku nie ogranicza się przy tym wyłącznie do tych wypadków, w których we wniosku o wznowienie podniesione zostały okoliczności będące już wcześniej przedmiotem rozpoznawania w postępowaniu o wznowienie postępowania. Użycie w treści art. 545 § 3 k.p.k. zwrotu "w szczególności" nie pozostawia wątpliwości, że jest to wskazanie przykładowe. Uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny będzie miało więc miejsce również w sytuacjach, gdy w sposób oczywisty, rzucający się w oczy, wniosek ten oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 k.p.k. karnego lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie się mieściła w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. oraz gdy nie będzie wchodzić w grę działanie sądu z urzędu - art. 542 § 3 k.p.k. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2017 r., sygn. akt III KO 45/17, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2018 r., III KO 8/18, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018 r., III KO 25/18).

Przedmiotowy wniosek jest kolejnym tego rodzaju wnioskiem w przedmiotowej sprawie. W Sądzie Najwyższym rozpoznano również kasację obrońcy skazanego od wyroku w tej sprawie, którą postanowieniem z dnia 1 sierpnia 2019 r., sygn. akt IV KK 416/19, oddalono jako oczywiście bezzasadną. W sprawie IV KO 93/19 postanowieniem z dnia 24 września 2019 r. odmówiono przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności, przeanalizowano tam m.in. kwestię naruszenia prawa skazanego do obrony. Następnie w sprawie IV KO 9/20 Sąd Najwyższy w składzie 3-osobowym postanowieniem z dnia 26 maja 2020 r. oddalił wniosek obrońcy skazanego o wznowienie postępowania, analizując przedstawione w nim nowe dowody mające podważać prawomocny wyrok skazujący, w tym oświadczenie o potrąceniu współoskarżonego P. K. W kolejnej sprawie III KO 78/22 Sąd Najwyższy w składzie 3-osobowym postanowieniem z dnia 29 listopada 2022 r. oddalił

wniosek obrońcy skazanego o wznowienie postępowania, analizując tam także kwestie dowodowe. W sprawie III KO 19/23 postanowieniem z dnia 9 sierpnia 2023 r. odmówiono przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności, ponownie rozważając argumenty dowodowe skazanego. Równolegle rozpoznawane były i są wnioski M. S. o wznowienie innych postępowań karnych.

W przedmiotowym wniosku, złożonym po ponad 6 latach od skazania, wnioskodawca nie przedstawił żadnych argumentów, które mogłyby stanowić którąkolwiek z przesłanek do wznowienia postępowania opisanych w rozdziale 56 k.p.k. M. S. sformułował wiele zarzutów względem postępowania rozpoznawczego, które nie mają charakteru nowych, nieznanych wcześniej okoliczności, dla których rozpoznania właściwym forum byłoby postępowanie wznowieniowe. Wynika z nich, że skazany nadal nie zgadza się z treścią prawomocnego wyroku skazującego, kwestionując po wielokroć dokonaną w sprawie ocenę dowodów m.in. z zeznań świadków K. G., T. K., R. S., czy zgromadzonych dokumentów, a także przebieg postępowania dowodowego, w tym m.in. brak dopuszczenia dowodu z opinii biegłego w celu ustalenia jego wypłacalności w czasie popełnienia zarzucanego przestępstwa. Kwestia możliwości wywiązania się M. S. ze zobowiązania finansowego na rzecz spółdzielni była wielokrotnie i rzetelnie analizowana tak w postępowaniu rozpoznawczym, jak i w toku postępowań przed Sądem Najwyższym. Podnoszony we wniosku wyrok skazujący W.Ś. za oszustwo popełnione na szkodę M. S., mający wskazywać na niezawinioną niewypłacalność skazanego, czy też inne przywoływane kolejno w pismach skazanego dowody mające w jego ocenie wpływ na ustalenie jego wypłacalności lub współskazanego P. K., nie przekonują o możliwości zmiany prawomocnych ustaleń faktycznych w sprawie, w tym także tych dotyczących analizowanej już postaci zamiaru sprawczego, a tym samym o ich wpływie na treść zapadłego wyroku.

Również argumenty dotyczące kwestionowanej przez skazanego jakości świadczonej na jego rzecz obrony („brak należytej obrony”, „działanie obrońców na szkodę oskarżonego”) były już w tej sprawie poddawane analizie. Słusznie przy tym wyjaśniano, że jakość obrony nie jest powiązana z treścią bezwzględnej przyczyny odwoławczej odnoszącej się do braku zrealizowania prawa oskarżonego do obrony.

Podnoszone także w końcowej treści wniosku „brak weryfikacji stanu zdrowia oskarżonego” czy „brak pouczeń sądu” nie stanowią w realiach tej sprawy okoliczności determinujących możliwość wznowienia postępowania.

Ponadto, wskazać należy, że czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. jest ścigany z oskarżenia publicznego (o ile nie jest popełniony na szkodę osoby najbliższej), stąd podnoszona kwestia cofnięcia wniosku o ściganie przez pokrzywdzoną spółdzielnię nie ma istotnego znaczenia, zaś zagadnienie tożsamości czynów w postępowaniach III KK [...] /14 i III KK [...] /14 analizował już Sąd Najwyższy w postanowieniu z 28 maja 2024 r., sygn. III KO 9/24 nie stwierdzając istnienia tej tożsamości (dot. wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania prawomocnie zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 14 czerwca 2021 r., sygn. akt II AKa 89/19, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 4 lipca 2018 r., sygn. akt III K 173/14).

Konkludując, skazany nie wskazał żadnych okoliczności, które w świetle regulacji art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. oraz art. 540b k.p.k., uzasadniałyby przeprowadzenie postępowania wznowieniowego. Sąd Najwyższy nie dopatrzył się również zaistnienia na gruncie przedmiotowej sprawy innej podstawy obligującej Sąd Najwyższy do rozważenia możliwości wznowienia postępowania z urzędu w oparciu o przepis art. 542 § 3 k.p.k. Jeżeli żadna z okoliczności podanych we wniosku i pismach go uzupełniających nie mogła spowodować podjęcia czynności wznowieniowych, to za bezprzedmiotowy uznać należało również wniosek o wyznaczenie skazanemu obrońcy z urzędu (zgłoszony w piśmie na k. 13 akt SN).

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[PGW]

[ał]

